

ת"פ 17984/11/11 - מפעת 1965 (1987) בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 17984-11-11 מדינת ישראל נ' מפעת 1965 (1987) בע"מ ואח'
תיק חיצוני: תיק עזר

בפני כבוד השופט אליאנא דניאלי
המבקשת
נגד
המשיבה
מפעת 1965 (1987) בע"מ
מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשת המבקשת כי אפסול עצמי מלשבת בדיון.

השתלשלות האירועים וטענות הצדדים

בראשית הדברים יאמר, כי הבקשה הוגשה במסגרת ת"פ 18587-02-19, ולא במסגרת התיק שבכותרת, ואולם כפי שיובהר להלן, היה על הבקשה להיות מוגשת במסגרת התיק שבכותרת, ולפיכך ניתנת ההחלטה בתיק זה.

עוד יאמר כבר עתה, כי כנגד המבקשת ואחרים מתנהלים מזה מספר שנים מספר הליכים פליליים בבית משפט זה, הליכים אשר נכון לעת הזו נשמעים בפני שלושה מותבים שונים - שלושת המותבים השומעים תיקים פליליים בבית המשפט.

במסגרת התיק שבכותרת ניתן ביום 14.7.14 גזר דין, במסגרת הסדר טיעון, בו הורשעו המבקשת ואחרים (גזר הדין ניתן ע"י כבוד השופט קובו). בהגיעם להסדר האמור, הגיעו הצדדים להסכמה בדבר הסדרה עתידית של רישיון העסק של המבקשת לניהול תחנת מעבר לפסולת, בתוך 28 חודשים מיום מתן גזר הדין, אחרת תיסגר תחנת המעבר אותה מפעילה המבקשת. להסכמה ניתן תוקף של החלטה במועד מתן גזר הדין. לצורך הבטחת קיום התחייבויותיה, העמידה המבקשת ערבות בנקאית על סך 700,000 ₪, והוסכם כי הערבות תחולט בתנאים אשר פורטו בפרוטוקול הדיון.

בסמוך לחלוף 28 חודשים ממועד הצגת ההסכמות בפני בית המשפט, הגישה המבקשת בקשה לדחיית סגירת תחנת המעבר ב-12 חודשים נוספים, ומשהועבר התיק להחלטתי, קבעתי ביום 15.12.16 כי צו הסגירה יעוכב ב-6 חודשים נוספים.

בסמוך לפקיעת הארכה שניתנה, פנתה שוב המבקשת בבקשה לעיכוב ביצוע צו הסגירה, ולאחר שהות נוספת שניתנה עמוד 1

לצדדים, ניתנה למבקשת ארכה נוספת בת 5 חודשים, החל מיום 3.7.17.

ביום 8.10.19 פנתה המבקשת בבקשה להשבת הערבות הבנקאית אותה העמידה כערובה לביצוע התחייבויותיה במסגרת גזר הדין כאמור (להלן: "הבקשה להשבת הערבות"). מנימוקים אשר פורטו בבקשה, ואיני מוצאת מקום לפרטם במסגרת החלטה זו, טענה המבקשת כי עמדה בתנאי ההסדר ולכן יש לראות בערבות כבטלה ולהורות על השבתה. אציין, כי אחד מנימוקי המבקשת היה כי הצדדים חתמו על הסכם חדש, אשר הסדיר את דרישות המשיבה, ובמסגרתו העמידה המבקשת ערבות בנקאית בגובה 1,200,000 ₪, להבטחת התחייבויותיה בהסכם החדש. יוטעם כבר עתה, כי הערבות הנוספת ניתנה במסגרת תיק חדש המתנהל כנגד המבקשת ואחרים, ת"פ 18587-02-19, במסגרתו נטען בין היתר כי המבקשת המשיכה להפעיל את תחנת המעבר נשוא התיק שבפניי, תוך ביצוע עבירות נוספות (להלן: "התיק החדש").

המשיבה התנגדה לבקשה להשבת הערבות, וביום 22.12.19 דחיתי את הבקשה, וקבעתי בין היתר כי המסמכים שהוצגו בפניי אינם מאפשרים לקבוע כי המבקשת עמדה בתנאים המוסכמים, וכי אלמלא תיוותר הערבות על כנה, לא תוכל המשיבה לפעול לשם מימושה, ככל שתבקש לעשות כן. כן ציינתי כי מהנתונים שהוצגו בפניי עולה כי חרף חלוף למעלה מחמש שנים ממועד מתן גזר הדין, ומספר ארכות אותן קיבלה, טרם אוזזת המבקשת ברישיון עסק קבוע, ומנגד, טרם סגרה את תחנת המעבר.

על החלטתי זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי - מרכז (ע"פ 45882-01-20). הדיון בערעור טרם נדון, בין היתר נוכח הודעת המבקשת לבית המשפט המחוזי לפיה - **"מתנהל עתה דיון בבימ"ש קמא לעניין החילוט ויש לעכב את הערעור עד להחלטה בהליך האמור בבימ"ש קמא"**.

במה דברים אמורים?

הנה מתברר, כי ביום 7.1.20 הודיעה המשיבה למבקשת כי בכוונתה לחלט את הערבות.

בתגובה, פנתה המבקשת בבקשה לעיכוב ביצוע חילוט הערבות ודחיית בקשת המשיבה לחילוט. המבקשת לא הגישה את הבקשה במסגרת תיק זה, כפי שמתבקש ובהתאם להסכמת הצדדים, אלא במסגרת התיק האחר המתנהל כנגדה - ת"פ 18587-02-19, הגם שאף לשיטתה, באפשרותה להתנגד לבקשת החילוט - "בהתאם למנגנון שנקבע בגזר הדין" - קרי, בתיק שבפניי.

הבקשה הועברה להכרעתי על ידי השופט אשר לפניו נידון התיק החדש, אשר קבע ביום 23.2.20, שיש מקום שההכרעה בבקשה תונח לפתחי, בשים לב לכך שמדובר בערבות בנקאית אשר הועמדה במסגרת התיק שבפניי.

משכך, קבעתי כי על המשיבה להגיב לבקשה. בתגובתה לעיכוב ביצוע החילוט, עמדה המשיבה על כך שהערבות ניתנה במסגרת תיק זה, ולפיכך אין למותב אחר, במסגרת תיק אחר, סמכות להכריע בבקשה להימנע ממימוש הערבות.

המשיבה טענה בחריפות כי המבקשת פעלה בחוסר תם לב, עת הגישה את בקשתה בפני מותב אחר ובמסגרת הליך אחר, כשהיא מנסה להכשיל את בית המשפט ולגרום לעיוות דין. כן טענה לשימוש לרעה בהליכי המשפט ולניסיון לבחירת מותב.

עוד טענה המשיבה טענות לגופה של הבקשה, ואולם טרם בשלה העת להכריע בטענות אלו, ולפיכך אלו לא תפורטנה במסגרת החלטה זו.

נוכח תגובתה החריפה של המשיבה, ניתנה למבקשת זכות תגובה לטענות בדבר שימוש לרעה בהליכי המשפט, ניסיון לבחירת מותב, ובקשת המשיבה להשית על המבקשת הוצאות לדוגמא.

בתגובה, עתרה המבקשת כי אפסול עצמי מלשבת בדין.

המבקשת טענה כי נוכח הכרעתי בחודש דצמבר 19' לפיה לא תושב למבקשת הערבות, נפגעת מראית פני הצדק ככל שאמשיך ואשב בדין.

כן נטען, כי הערבות האמורה הוגשה כמוצג במסגרת התיק החדש, ולפיכך קנה אותו מותב סמכות לדון בבקשה להימנע מחילוטה.

עוד טענה המבקשת, כי **נידונה בפניי בקשה למתן צו ביניים במסגרת צ"א 55249-11-17, הקשור לתיק שלישי המתנהל כנגד המבקשת - ת"פ 22481-04-17**. באותו ענין דנתי בבקשת המדינה להורות על סגירת תחנת מעבר אחרת אותה מפעילה המבקשת.

נטען כי בשים לב למכלול האמור, נפגעה מראית פני הצדק, נוצר חשש ממשי למשוא פנים, ולפיכך התבקש כי הבקשה להשבת הערבות תידון בפני **"כל מותב אחר"** של בית המשפט.

ביום 4.3.20 קבעתי כי המשיבה תוכל להגיב לבקשת הפסלות. המשיבה ביקשה ארכה למתן תגובתה עד ליום 22.3.20, וזו ניתנה לה, ואולם תגובת המשיבה לא הוגשה עד עתה. משכך, תינתן ההחלטה בבקשה ללא תגובת המשיבה.

דין והכרעה

סעיף 77א(א) בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, קובע:

"שופט לא ישב בדין אם מצא, מיזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט."

בהתאם להלכה הפסוקה, לשם ביסוס טענת פסלות יש להצביע על חשש ממשי למשוא פנים בניהול ההליך המשפטי, מצד השופט היושב בדין. על חשש זה להיות מבוסס היטב, ולא די בתחושה סובייקטיבית של מבקש הפסלות (ראה בעניין

זה ע"א 3863/04 הג'ונגל של אלי נ' מינהל מקרקעי ישראל, ניתן ביום 22.6.04, פורסם בנבו). אף במקרים בהם קיימת היכרות קודמת של השופט עם בעלי הדין, יש לבחון האם הלכה למעשה מתעורר חשש ממשי למשוא פנים או לפגיעה במראית פני הצדק, ואין די בתחושה סובייקטיבית (ראה ע"פ 1478/97 מדינת ישראל נ' חן, ניתן ביום 2.9.97 פורסם בנבו - אשר לבתי משפט בהם מספר השופטים אינו רב).

לאחר שבחנתי את טענות המבקשת, איני מוצאת כי יש בטענותיה כדי לבסס חשש ממשי למשוא פנים או פגיעה במראית פני הצדק, ולפיכך נדחית בקשתה.

בקשת המבקשת, כי בקשה להימנע ממימוש ערבות אשר ניתנה בתיק שבפניי, תוכרע במסגרת תיק אחר, אך משום שאותה ערבות הוגשה כמוצג במסגרת התיק האחר, היא בקשה אשר מוטב היתה שלא תיטען, שכן אין בהגשת הערבות כמוצג כדי לקנות סמכות לדון בבקשה במסגרת התיק האחר.

דומה כי מושכלות יסוד הן שצד אינו יכול לעתור כי תינתן הכרעה בתיק אחד, במסגרת הליכים המתנהלים נגדו בעניינים שונים ובמסגרת תיק אחר. נהיר לפיכך כי האכסניה המשפטית לדיון בבקשת המבקשת היא במסגרת התיק שבפניי.

זאת ועוד, כאמור בפתח הדברים, בבית משפט זה מתנהלים כיום הליכים פליליים כנגד המבקשת, בשלושה תיקים שונים. התיק שבפניי הסתיים כבר בשנת 14', ע"י שופט אחר, ולפתי מובאות מעת לעת בקשות המבקשת מכח הסכמות אותן גיבשו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון.

שני התיקים האחרים נשמעים בפני שני מותבים נוספים, המותבים הנוספים השומעים תיקים פליליים לגופם בבית משפט זה, מלבדי. מכאן, שכל שמובאות בפני בית המשפט בקשות ביניים של הצדדים, הנשמעות בפני מותב שאינו דן בתיק העיקרי, מוכרעות אותן בקשות ע"י אחד משני השופטים הנותרים, וכך קורה שכל אחד משלושת השופטים האמורים, שומע את עניינה של המבקשת בהליכים שונים.

ועוד - בהתאם להלכה הפסוקה, יש לטעון טענת פסלות בהזדמנות הראשונה. בעניינה של המבקשת, לפיכך, מן הראוי היה כי ככל שסברה שקיימת עילת פסלות, תיטען הבקשה טרם ניתנו החלטותי במסגרת צ"א 55249-11-17, הקשור כאמור לתיק שלישי המתנהל כנגד המבקשת בבית משפט זה, ואשר הובא לפתי לאחר שניתנו על ידי מספר החלטות במסגרת תיק זה.

ואולם המבקשת לא טענה דבר כנגד שיבתי באותו הליך, וטוענת היא לראשונה טענת פסלות, משלא ראשונה במסגרת תיק זה הושבו פניה ריקם, ונדחתה על ידי בקשתה להשבת הערבות.

כך גם לא למותר לציין, כי המבקשת ערערה על החלטתי שלא להשיב לה את הערבות, ואולם לבקשתה טרם נידון אותו ערעור בבית המשפט המחוזי, נוכח ההליך אותו נקטה במסגרת התיק האחר, עת ביקשה להימנע מחילוט הערבות - אשר ניתנה בתיק שבפניי.

טענתה כי כל מותב אחר יוכל לשבת בדין בבקשתה הנוכחית, צורמת במיוחד נוכח העובדה ששני כתבי אישום תלויים בעת הנוכחית כנגד המבקשת, ונידונים על ידי כל אחד משני המותבים האחרים הדנים בתיקים פליליים בבית המשפט.

אף בבחינה חוזרת של טענות המבקשת איני מוצאת ממש בבקשתה; חזקה כי בית המשפט שומע בכל הליך את הטענות לגופן, וכי לא ננעלה דעתו של בית המשפט בשל החלטות קודמות.

נוכח האמור לעיל - נדחית הבקשה.

המבקשת תודיע עד ליום 22.4.20 אם הוגש ערעור על ההחלטה, שאם לא כן - תינתן החלטה בבקשתה להימנע מחילוט הערבות.

ניתנה היום, י"א ניסן תש"פ, 05 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.